

Sygn. akt IV Pa 46/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Żywicka

Sędziowie: SSR del. Tomasz Bulkowski (spr.)

SSO Alicja Romanowska

Protokolant : st. sekr.sądowy Jolanta Fiedorowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2015r. w Elblągu

na rozprawie sprawy z powództwa S. M.

przeciwko (...) w E.

o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia **29 kwietnia 2015r.**, sygn. akt IV P 78/15

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu – kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Alicja Romanowska SSO Renata Żywicka SSR del do SO Tomasz Bulkowski (spr.)

Sygn. akt IV Pa 46/15

UZASADNIENIE

Powód S. M. w pozwie wniesiony przeciwko (...) w E. domagał się uznania za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 9 marca 2015r.

W uzasadnieniu swego pozwu wyjaśnił, że nie zgadza się z podaną przyczyną wypowiedzenia. Powód przyznał, że z dniem 1 kwietnia 2015 r. likwidacji ulegnie komórka organizacyjna (...) w (...) w E.. Wskazał, że jest to jednak komórka dwuosobowa, którą kierował, przy czym każdy z pracowników tej komórki wykonywał te same zadania, zgodnie z Regulaminem Organizacyjnym zatwierdzonym przez Prezydenta E.. Pracodawca tymczasem nie przedstawił żadnych kryteriów rozwiązania umowy o pracę właśnie z powodem.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych. Wyjaśnił, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy była reorganizacja przeprowadzana w (...) w E., skutkująca likwidacją stanowisk, w tym między innymi w Biurze (...), gdzie po

rozwiązaniu stosunku pracy z powodem pracować ma jeden pracownik. Według pozwanego zlikwidowane zostało konkretne stanowisko w postaci stanowiska kierownika biura i nie ma mowy o likwidacji jednego z analogicznych stanowisk.

Na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 r. powód zgłosił żądanie, by wraz z orzeczeniem o bezskuteczności wypowiedzenia, zobowiązać pozwanego do zatrudniania powoda do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Elblągu uznał wypowiedzenie umowy o pracę zawartej pomiędzy S. M. a Urzędem Miejskim w E. z dnia 1 października 2008 roku, za bezskuteczne i nałożył na pozwanego obowiązek dalszego zatrudniania powoda na stanowisku audytora wewnętrznego do czasu prawomocnego rozpoznania sprawy oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego. Sąd nakazał również ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2250 zł tytułem opłaty sądowej, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 1 września 2008 r. powód został zatrudniony w (...) w E. na stanowisku audytora wewnętrznego, początkowo na okres próbny, zaś od dnia 1 października 2008 r. na podstawie umowy na czas nie określony. Z tego tytułu otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 3.350 zł wg XVII kategorii zaszerogowania, dodatek funkcyjny wg stawki 4 w wysokości 90% najniższego wynagrodzenia oraz dodatek za wieloletnią pracę w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego. Powód wykonywał swoją pracę w strukturach Urzędu Miejskiego w E. w Biurze (...) -jednoosobowej komórce.

Z dniem 1 października 2010 r. przedmiotowa komórka przekształciła się w dwuosobową. Zatrudniona tam została dotychczasowa pracownica Urzędu Miejskiego

Sygn. akt IV Pa 46/15

1

w E. A. T. (1), która do tego momentu nie wykonywała pracy audytora wewnętrznego.

W dniu 25 października 2010 r. Prezydent Miasta E. powierzył powodowi kierowanie Biurem (...). Pozostałe warunki umowy o pracę powoda nie uległy zmianie. Podstawą powierzenia powodowi pracy kierownika Biura była treść art. 277 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Na powyższym stanowisku powód miał odpowiadać za wykonywanie funkcji koordynującej prace Biura oraz realizację zadań audytowych, doradczych, planowanie i sprawozdawczość. Prócz tego wykonywał normalne zadania audytowe, zgodnie z założonym planem audytu, podobnie jak drugi pracownik zatrudniony w tym Biurze. Powód reprezentował też Biuro na spotkaniach z Prezydentem Miasta.

Sąd ustalił, że zasadniczo zadania audytowe rozkładane były między pracowników tego biura po połowie. Audyty realizowane były w podległych jednostkach przez obu audytorów jednocześnie wg założonego podziału przedmiotowego. Obaj audytorzy podpisywali się na dokumentach wytworzonych na zakończenie audytu. W okresie zatrudnienia powód był poddawany okresowym ocenom kwalifikacyjnym, jako urzędnik samorządowy, a wszystkie oceny były pozytywne.

Zarządzeniem nr (...) Prezydenta Miasta E. z dnia 9 marca 2015 r. w sprawie zatwierdzenia Regulaminu Organizacyjnego Urzędu Miejskiego w E., przyjęto nowy Regulamin Organizacyjny pozwanego, w którym zlikwidowano Biuro (...), jako komórkę dwuosobową. Likwidacji uległy również Biuro (...), Biuro (...) i w związku z tym dokonywano w tych biurach redukcji etatów, w tym etatów kierowniczych.

W oparciu o treść powyższego Regulaminu Organizacyjnego w dniu 9 marca 2015 r. złożono powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z przyczyn związanych ze zmianami organizacyjnymi, połączonymi z likwidacją komórki organizacyjnej Biuro (...) oraz stanowiska pracy: kierownik Biura (...) - Audytor wewnętrzny w (...) w E.. Przy

podejmowaniu decyzji pracodawca nie opracował i nie brał pod uwagę żadnych kryteriów doboru do zwolnienia pracowników z powyższego biura, jak i spośród innych pracowników zajmujących stanowiska kierownicze.

Ustalono również, że na 2015 r. zaplanowano podobną ilość zadań audytowych, jak w przypadku 2014 r.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że stan faktyczny nie był sporny i wynikał przede wszystkim z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Sąd wskazał, że opierał się również na zeznaniach świadka A. T. (1), współpracownicy powoda w Biurze (...) Urzędu Miejskiego w E., które to zeznania były klarowne, precyzyjne i spójne. Na ich podstawie Sąd ustalił, jaki był faktyczny podział obowiązków w komórce organizacyjnej, w której pracowała z powodem, czym on się zajmował oraz jaki był proporcjonalny podział zadań w ramach sporządzania audytów, w tym także na czym polegało wykonywanie pracy przez powoda, w ramach kierowania Biurem.

Podkreślono, że zarówno z zeznań świadka, jak i dokumentów wynikało, że prócz czynności koordynujących i nadzorujących, powód miał wykonywać przede wszystkim typowe działania audytora.

Sygn. akt IV Pa 46/15

2

W związku z tym Sąd Rejonowy ocenił, że nie było prawidłowe stanowisko strony pozwanej, co do tego, że przy podejmowaniu decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy z powodem można było odstąpić od opracowania i stosowania obiektywnych kryteriów doboru pracowników do redukcji.

Sąd Rejonowy zważył, że powód wykonywał taką samą pracę, jak świadek A. T. (1), z tą różnicą, że dodatkowo zajmował się koordynacją działania biura, co zresztą było wymogiem ustawowym wynikającym z treści art. 277 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 885). Działania te stanowiły jednak mniejszy procent faktycznego zaangażowania w pracę powoda.

Sąd zauważył też, że powierzenie powodowi kierowania Biurem (...) nie znalazło odzwierciedlenia w wysokości wynagrodzenia powoda, przyznaniu dodatku lub zwiększenia wysokości dodatku funkcyjnego, co musiało być wynikiem racjonalnej oceny pracodawcy, co do niewielkiego zwiększenia obowiązków powoda na skutek tej zmiany i raczej koniecznością powierzenia mu takiego stanowiska stosownie do treści powołanego wyżej przepisu. Wskazano, że przed zwiększeniem obsady tej komórki powód również zobowiązany był do wykonywania działań mających na celu koordynację swej pracy w świetle ustalonego planu audytu wewnętrznego.

Sąd Rejonowy podzielił stanowisko pozwanego, co do tego, że przy ocenie prawidłowości oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn związanych z reorganizacją, w tym skutkującą likwidacją etatu/stanowiska pracy pracownika, nie jest uprawniony do oceny zasadności takiej decyzji. Może i musi jednak zbadać, czy dana zmiana faktycznie prowadzi do zmian w stanie zatrudnienia w danej grupie zawodowej, jak również, czy kryteria, które brane były pod uwagę przy doborze pracowników do zwolnienia były obiektywne. Sąd zastrzegł, iż nie ma racji strona pozwana twierdząc, że brak było podstaw do opracowania i stosowania, a co za tym idzie przedstawienia Sądowi kryteriów, które legły u podstaw decyzji pracodawcy o tym czym się kierował wybierając powoda do zwolnienia.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd I instancji wyjaśnił, że jest zobowiązany oceniać, czy przedstawione kryteria stanowią rzetelną podstawę oceny jakości pracy i przydatności poszczególnych pracowników z danej grupy zawodowej, a następnie, czy przy ich zastosowaniu prawidłowo wyłoniono określonych pracowników z przeznaczeniem do wypowiedzenia im stosunków pracy. Chodzi bowiem o ustalenie, czy faktycznie dany pracownik spełnia warunki pozytywne kwalifikujące go do zwolnienia.

Zwrócono uwagę, że strona pozwana złożyła wnioski dowodowe i twierdzenia wraz z odpowiednią na pozew, bez wniosku o przesłuchanie strony, ani żadnej innej osoby, przyjmując pozycję procesową wedle której nie była zobowiązana do opracowania oraz stosowania wspomnianych kryteriów z uwagi na to, że likwidowano pojedyncze stanowisko pracy - kierownicze. Pełnomocnik strony pozwanej na rozprawie przyznał, że nie wie nic o tym, by Urząd

Miejski opracował i stosował jakiegokolwiek kryteria doboru pracowników Biura (...) przy decyzjach którego z tych pracowników zwolnić.

Sąd I instancji ocenił, że powód z uwagi na strukturę wykonywanych czynności na swoim stanowisku pracy, powinien być porównywany w zakresie swej

Sygn. akt IV Pa 46/15

3

przydatności do pracy u pozwanego z A. T. (1). Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 30 września 2014 r. sygn. II PK 283/13 M.P.Pr. (...)–91), że w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nie określony z powodu likwidacji jednego z analogicznych stanowisk pracy powinna być wskazana także przyczyna wyboru pracownika do zwolnienia z pracy (kryteria doboru, chyba, że jest oczywista i znana pracownikowi. Strona pozwana - zdaniem Sądu Rejonowego - tych okoliczności faktycznych nie wykazała, w związku z czym oświadczenie z dnia 9 marca 2015 r. naruszało zasady wynikające z art. 30 par. 4 k.p.

Sąd Rejonowy na zasadzie art. 217§2 i 3 k.p.c. pominął dowód z zeznań w charakterze strony (...) Miasta E. z uwagi na to, że złożony w tym zakresie wniosek na zakończenie rozprawy był spóźniony. Ponadto wskazał, że przyczyna mająca usprawiedliwić nieobecność tej osoby na rozprawie nie została w żaden sposób uprawdopodobniona.

Konkludując Sąd I instancji wyjaśnił, że nie neguje uprawnienia pracodawcy do ustalenia schematu organizacyjnego funkcjonowania jego zakładu pracy, w tym likwidacji stanowisk pracy. Jednocześnie Sąd zastrzegł, iż decyzje pracodawcy, które konkretyzują się w oświadczeniach woli o rozwiązaniu stosunku pracy muszą poddawać się ocenie, co do tego, czy opierają się na obiektywnych przesłankach i kryteriach, w szczególności jeśli dotyczą osób zatrudnionych na podstawie umów o pracę na czas nie określony, które poddane są szczególnej kontroli w tym względzie przez kodeks pracy.

Sąd ocenił, że oświadczenie pracodawcy z dnia 9 marca 2015 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego nie sprostало tym wymogom. Mając to na względzie na podstawie art. 45 par. 1 k.p. w zw. z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1202) uznał wypowiedzenie umowy o pracę z powodem za bezskuteczne.

Sąd na zasadzie art. 477 par. 2 k.p.c. nakazał stronie pozwanej zatrudnienia powoda do czasu prawomocnego zakończenia sprawy, albowiem okoliczności sprawy, w tym brak jakichkolwiek kryteriów doboru pracownika do zwolnienia w pełni uzasadniał uwzględnienie takiego wniosku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461).

Na podstawie zaś art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 z późn. zm.) Sąd ustalił i nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Elblągu kwotę 2250 zł.

Apelację wywiodła strona pozwana, która zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając:

- naruszenie art. 30§4k.p. i art. 45§1k.p. oraz art. 477 §2k.p.c. poprzez nieuzasadnione uznanie, iż pozwany naruszył przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę na skutek braku wskazania kryteriów wyboru osoby przeznaczonej do

Sygn. akt IV Pa 46/15

zwolnienia oraz braku powiadomienia powoda o tym jakie kryteria były brane pod uwagę w stosunku do niego, a także poprzez nieuzasadnione uznanie, że istnieją warunki do dalszego zatrudniania powoda na dotychczasowym stanowisku i nałożenie na pozwanego takiego obowiązku;

-naruszenie art.45§2k.p. poprzez zaniechanie rozpatrzenia możliwości zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania zamiast orzekania o uznaniu wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne;

-naruszenie art.233k.p.c. poprzez niewłaściwe dokonanie ustaleń faktycznych

-oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym poprzez zaniechanie przesłuchania pozwanego w charakterze strony i uznanie, że pracodawca nie brał pod uwagę żadnych kryteriów doboru pracowników do zwolnienia, a nadto, iż powód nie pełnił funkcji kierowniczej w ścisłym tego słowa znaczeniu.

Strona pozwana wniosła o uchylenie wyroku w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych, ewentualnie o przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, bądź zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania w trybie art.45§2k.p.

Uzasadniając apelację skarżący wskazał, że powód pełnił funkcję organizatora pracy biura, reprezentował je na zewnątrz oraz przed kierownictwem pracodawcy, a do jego obowiązków należało również sporządzanie opinii o A. T.. Powyższe świadczyło zdaniem pozwanego o kierowniczej pozycji powoda w stosunku do audytorki i zatrudnieniu na stanowisku kierownika biura. Likwidacja funkcji kierownika Biura (...) była więc - według skarżącego - rzeczywistą przyczyną rozwiązania z powodem umowy o pracę, gdyż nie istniała sytuacja w której dochodziło do zwolnienia jednej z osób zatrudnionych na analogicznych stanowiskach.

Apelujący podniósł również, iż Sąd Rejonowy w ogóle nie rozpatrywał możliwości zasądzenia na rzecz powoda ewentualnego odszkodowania na podstawie art.45§2k.p., podczas gdy stanowisko dotychczas zajmowane przez powoda zostało w sposób prawomocny i ostateczny zlikwidowane, a pozwany nie ma możliwości dalszego zatrudniania powoda. W tym zakresie powołano się na wyrok SN z 14 maja 1999 roku I PKN 57/99, z którego wynika, że likwidacja stanowiska pracy i brak środków na utrzymanie dotychczasowego poziomu zatrudnienia przemawia za niecelowością przywrócenia do pracy i zasądzeniem w to miejsce należnego odszkodowania.

Strona pozwana wniosła dodatkowo o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci pisma z dnia 5.05.2015r., struktury organizacyjnej biura audytu wewnętrznego, zarządzenia w sprawie określenia zadań i struktury biura audytora, kopii wniosku urlopowego, nie wskazując jednak na jakie okoliczności miałyby być przeprowadzone wymienione dowody, ani też nie wyjaśniając dlaczego wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentów złożono w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, wobec czego zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w

Sygn. akt IV Pa 46/15

W pierwszej kolejności odnieść trzeba się do zarzutu naruszenia przepisów postępowania, w tym art. 233 k.p.c. Nie jest bowiem możliwe prawidłowe zastosowanie prawa materialnego (dokonanie prawidłowej subsumcji) bez zgodnego z prawem (procesowym) ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Przepis art. 233§1 k.p.c. uprawnia sąd do oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału sprawy. Z jednej zatem strony sąd orzekający uprawniony jest do oceny tychże dowodów według własnego przekonania, z drugiej natomiast sam jest zobowiązany do wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Uprawnienie sądu do oceny dowodów według własnego przekonania nie oznacza dowolności w tej ocenie. Kryteriami oceny wiarygodności są doświadczenie życiowe, inne źródła wiedzy, poprawność logiczna, prawdopodobieństwo wersji. Dopuszczenie się obrazy art. 233§1 k.p.c. przez sąd może zatem polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem, zasadami nauki albo też na niedokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważania sprawy. W tym drugim przypadku wyciągnięte przez sąd wnioski mogą być logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, jednakże sąd czyni je w oparciu o część materiału dowodowego, a pozostałą część tego materiału, która pozwoliłaby na wyciągnięcie innych wniosków bezzasadnie pomija, nie wyjaśniając czy i dlaczego odmówił im wiarygodności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 233§1 k.p.c, zwłaszcza iż apelujący poza ogólnikowym sformułowaniem zarzutu naruszenia art.233§1k.p.c, nie skonkretyzował na czym polegać miałyoby to naruszenie. Nie wyjaśnił tego również w uzasadnieniu apelacji. Uwzględniając to, że istota problemu w przedmiotowej sprawie - na gruncie ustaleń faktycznych - polegała na ustaleniu czy stanowisko, które zajmował powód i drugi pracownik zatrudniony w Biurze (...), czyli A. T. (1), były stanowiskami analogicznymi, wydaje się, że skarżącemu chodziło o dokonanie niewłaściwych ustaleń w tym zakresie.

Zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty pozwanego są całkowicie chybione. Sąd Rejonowy - zgodnie z resztą z twierdzeniami pozwanego zawartymi w apelacji - ustalił, że powód odpowiadał za wykonywanie funkcji koordynującej prace Biura, planowanie i sprawozdawczość, reprezentował Biuro na spotkaniach z Prezydentem Miasta (k.60). Jednocześnie jednak ustalono, że wykonywał normalne zadania audytowe, podobnie jak drugi pracownik zatrudniony w tym Biurze oraz, że zasadniczo zadania audytowe rozkładane były między pracowników tego biura po połowie, a audyty były realizowane przez obu audytorów jednocześnie i obaj podpisywali się na dokumentach wytworzonych na zakończenie audytu. Powyższe wynikało nie tylko z zeznań powoda, ale także bezpośrednio z zeznań świadka A. T. i dokumentów, co Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu. Pozwany w apelacji w żaden sposób nie podważał w tym zakresie ustaleń Sądu I instancji.

Sąd Rejonowy opierając się na powyższych ustaleniach wyprowadził prawidłowy i logiczny wniosek, że stanowisko zajmowane przez powoda i drugiego pracownika Biura (...) Urzędu Miejskiego w E. były stanowiskami analogicznymi, podobnymi. Jedyna różnica w zakresie obowiązków

Sygn. akt IV Pa 46/15

6

powoda i A. T. polegała na wykonywaniu przez powoda dodatkowo, poza obowiązkami jakie miała również A. T., obowiązków związanych z koordynowaniem działań Biura (...). Nasuwa się oczywisty i logiczny wniosek, że działania te stanowić musiały niewielki, wręcz marginalny procent zaangażowania w pracę powoda, skoro miał on taki sam zakres podstawowych obowiązków związanych z audytem, jak A. T., która pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy. Wynikało to niewątpliwie z wielkości komórki audytu wewnętrznego.

Pozwany zarzucając, iż Sąd I instancji niesłusznie uznał, iż stanowisko zajmowane przez powoda i A. T. były stanowiskami analogicznymi, błędnie odwołuje się do ich nazewnictwa i tego, że stanowisko powoda było stanowiskiem kierowniczym. Nomenklatura używana przez pracodawcę dla określenia danego stanowiska pracy, nawet jeśli wynikała ona z ustawy (w tym wypadku art.277ust.3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach

publicznych (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 885), nie ma jednak żadnego znaczenia przy ocenie, czy są to stanowiskami analogiczne. Decydujący jest bowiem zakres obowiązków wykonywanych przez poszczególnych pracowników. Gdyby przyjąć koncepcję pozwanego pracodawca mógłby każdemu z pracowników wykonujących tę samą pracę powierzyć tytułarnie inne stanowisko i likwidując jedno z nich całkowicie swobodnie „dobierać” pracownika, z którym rozwiąże umowę o pracę.

Podsumowując, Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że zakres obowiązków powoda (audytora wewnętrznego - kierownika Biura (...)) i A. T. (audytora wewnętrznego) związanych z realizacją zadań audytowych był taki sam, co uzasadniało postawienie tezy, iż były to stanowiska analogiczne. Wobec powyższego nietrafny okazał się zarzut pozwanego, iż nie miał on obowiązku opracowania i wskazania kryteriów wyboru osoby przeznaczonej do zwolnienia. W tym zakresie Sąd Okręgowy w całości podziela rozważania prawne Sądu Rejonowego, który powołując się na bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazał, że w przypadku likwidacji etatu w dziale, w którym są zatrudnione co najmniej dwie osoby wykonujące podobną pracę, czy też zajmujące podobne stanowiska, pracodawca ma obowiązek dobrać pracowników do zwolnienia według przyjętych kryteriów selekcji, a sąd jest uprawniony i zobowiązany oceniać zasadność i słuszność przyjętych kryteriów doboru pracowników na stanowiska pracy i kwalifikowanie pracowników do zwolnienia z pracy.

Pozwany, co zresztą sam przyznał, nie opracował żadnych kryteriów doboru do zwolnienia pracowników Biura (...), a co za tym idzie nie zostały one przedstawione powodowi. Sąd Rejonowy słusznie zatem przyjął, że wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było nieuzasadnione, a pozwany dodatkowo naruszył art.30§4k.p., z którego wynika obowiązek wskazania przyczyny wypowiedzenia, aby była ona konkretna tj. zrozumiała dla pracownika w taki sposób, by w pełni rozumiał kryteria, jakie decydowały o tym, że właśnie on został dobrany do zwolnienia, a nie inny pracownik, który pozostał w zatrudnieniu. Zarzuty pozwanego w tym zakresie okazały się chybione.

Nietrafnie również zarzuca skarżący, iż sąd oparł się na niepełnym materiale dowodowym poprzez zaniechanie przesłuchania pozwanego w charakterze strony i uznanie, że pracodawca nie brał pod uwagę żadnych kryteriów doboru pracowników

Sygn. akt IV Pa 46/15

7

do zwolnienia. Odnosząc się do tego zarzutu w pierwszej kolejności wskazać trzeba, że zgodnie z art.33 ust. 3 ustawy z 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 poz. 594 tekst jednolity ze zm.) kierownikiem urzędy gminy (miasta) jest wójt (burmistrz, prezydent miasta), a zatem to Prezydent Miasta, a nie Sekretarz Miasta, jak chciał tego pozwany, mógł być przesłuchany w charakterze strony. Sekretarz Miasta w przedmiotowej sprawie mógł składać zeznania w charakterze świadka. Pozwany nie złożył jednak takiego wniosku, a był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika. Podnoszona przez pełń. pozwanego okoliczność korzystania przez (...) Miasta z urlopu wypoczynkowego w dniu rozprawy przed Sądem Rejonowym w Elblągu nie miała zatem znaczenia z punktu widzenia wniosku o przesłuchanie stron.

Sąd Rejonowy prawidłowo - na podstawie art.217§2 i 3 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania strony pozwanej, skoro prawidłowo wezwany do osobistego stawiennictwa Prezydent Miasta (k. 11) nie stawił się bez usprawiedliwienia, a był pouczony, że w razie niestawiennictwa dowód z jego zeznań zostanie pominięty. Pełń. pozwanego nie usprawiedliwił niestawiennictwa strony, a wezwanie pozwanego na kolejny termin spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy.

Sąd pragnie dodatkowo wskazać, że zgodnie z art.162k.p.c. strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Pełnomocnik strony pozwanej, po tym jak sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron, do przesłuchania powoda, nie wytknął sądowi naruszenia przepisów postępowania na skutek pominięcia dowodu z

przesłuchania pozwanego, a zatem zgodnie z powołanym przepisem, gdyby nawet Sąd I instancji uchybił przepisom postępowania, pozwany nie mógłby powoływać się na powyższe w toku postępowania apelacyjnego.

Regułą w postępowaniu cywilnym jest, że to strony wskazują dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art.232k.p.c). Strona, która zaniechała inicjatywy dowodowej nie może zatem w postępowaniu apelacyjnym skutecznie podnosić zarzutu, iż sąd oparł rozstrzygnięcie na niepełnym materiale dowodowym.

Zarzut pozwanego, jakoby Sąd Rejonowy niesłusznie uznał, iż pracodawca nie brał pod uwagę żadnych kryteriów doboru pracowników do zwolnienia, ocenić należało jako sprzeczny z pozostałymi twierdzeniami pozwanego, a przez to niezrozumiały. Pozwany sam przyznał, że nie opracował kryteriów doboru pracowników do zwolnienia, konsekwentnie stojąc na stanowisku, że nie miał takiego obowiązku, gdyż stanowisko pracy powoda nie było podobnym do stanowiska drugiego pracownika Biura (...).

Sąd Okręgowy nie podziela też argumentacji pozwanego, jakoby doszło do naruszenia przez Sąd Rejonowy art.45§2k.p. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1999 r. I PKN 57/99, na który powołuje się pozwany, zapadł w odmiennym stanie faktycznym. Sądy orzekające w tej sprawie ustaliły, że wypowiedzenie umów o pracę było podyktowane przyczynami ekonomicznymi, a dobór pracowników do zwolnienia został dokonany prawidłowo, zaś odwołania skuteczne ze względu na uchybienia formalne popełnione przy wypowiedzaniu umów o pracę. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją całkowicie odmienną. Pozwany w żadne

Sygn. akt IV Pa 46/15

8

sposób nie uzasadnił dlaczego wybrał do zwolnienia akurat powoda, który w trakcie zatrudnienia był dobrze oceniany, a miał większe doświadczenie aniżeli drugi pracownik. Sam fakt zlikwidowania jednego z dwóch stanowisk pracy nie uzasadniał zastosowania art.45§2k.p., zwłaszcza iż pozwany nie przedstawił innych argumentów umożliwiających skorzystanie z dyspozycji tego przepisu. Gdyby kierować się argumentacją pozwanego, Sądy uznając zasadność odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę z powodu likwidacji stanowiska pracy, zawsze musiałyby orzekać o odszkodowaniu. Pracownik któremu wypowiedziano umowę o pracę z przyczyn ewidentnie nieuzasadnionych i z naruszeniem przepisów prawa, pozbawiony zostałby w tej sytuacji pełnej ochrony, jaką gwarantują mu przepisy kodeksu pracy.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wyjaśnił dlaczego zastosował art.477 §2k.p.c. i nakazał stronie pozwanej zatrudnienie powoda do czasu prawomocnego zakończenia sprawy. Sąd Okręgowy w całości podziela tę argumentację, a zarzuty pozwanego jakoby doszło do naruszenia w/w przepisu nie są trafne. Uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne nastąpiło nie tylko z powodu naruszenia przepisów proceduralnych, lecz przede wszystkim ze względu na nieuzasadnione wypowiedzenie umowy, co uzasadniało skorzystanie z dyspozycji art.477²§2k.p.c.

Sąd Okręgowy na podstawie art.381k.p.c. oddalił wniosek strony powodowej o przesłuchanie powoda w charakterze strony oraz wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z dokumentów. Pozwany nie wykazał, aby dowodów tych nie mógł powołać przed sądem I instancji, ani też, aby potrzeba ich powołania powstała później. Pozwany nie wskazał nawet na jakie okoliczności miałyby być przeprowadzone zawnioskowane dowody. Strona powodowa okoliczności, które chciała wyjaśnić przy pomocy zeznań powoda, mogła poruszyć w toku jego przesłuchania przed Sądem Rejonowym i nie sposób zgodzić się z argumentacją, że potrzeba dodatkowego przesłuchania powoda powstała w związku z argumentacją pozwanego zawartą w apelacji.

Z tych przyczyn, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c, oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c, art. 98 §§ 1, 3 i art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z §13ust.lpkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia za Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz. U. 2013, poz. 461 - tekst jednolity.